

«ЗАТВЕРДЖЕНО»

Установчим З'їздом Політичної Партії «Наш Час»
Протокол № 1 від 12 травня 2010 року.

Із змінами, внесеними З'їздом
Політичної Партії «Наш Час»
Протокол № 2 від 26 травня 2011 року

Із змінами, внесеними позачерговим З'їздом
Політичної Партії «Наш Час»
Протокол № 5 від 28 листопада 2014 року

Із змінами, внесеними позачерговим З'їздом
Політичної Партії «Успішна Країна»
Протокол № 8 від 12 грудня 2015 року

**ПРОГРАМА
ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ
«УСПІШНА КРАЇНА»**

(НОВА РЕДАКЦІЯ)

КОД ЄДРПОУ: 37882413

Київ, 2015

Частина перша

Україна та український народ мають право на подальшу історію, заслуговують на гідне життя для себе та своїх дітей.

Ми беремо на себе відповідальність та пропонуємо шлях, ми бачимо майбутнє, в якому Україна є розвинутою, незалежною державою, а її громадяни — спільнотою вільних та успішних людей. Ми впевнені, що зміни до кращого починаються зі змін у мисленні, які *спричиняють зміни реальності та посприяють консолідації українського суспільства. В цій Програмі ми стверджуємо принципи й цінності, які стануть запорукою збереження української ідентичності та допоможуть розбудувати гідну та успішну державу.*

Українська історія і ідентичність

Ми виходимо з того, що джерелом української ідентичності і державності є вибір, що міститься вже в перших книжних пам'ятках київської землі десять сторіч тому, коли їх автори *назвали* себе православними християнами, Руссю, слов'янами.

Той факт, що Київ став центром нової православної церкви, дозволив дослідникам говорити про *Київську Русь*, кордони якої обіймали усі єпархії Київської митрополії. Саме духовна єдність руських територій була опорою для єдності політичної: об'єднання навколо давньої спадщини київських князів та православ'я дозволили зберегти українську-руську ідентичність у межах тих політичних об'єднань, що передували незалежній Україні — Князівства Руського (як повноправної частини Великого Князівства Литовського та Речі Посполитої), Запорізької Січі, Гетьманату.

Цей ідеал став основою національної самосвідомості та втілювався в Акті проголошення незалежності України. Не заперечуючи права інших націй на давньоруський спадок, визнаючи руський початок російської та білоруської культур, ми наголошуємо на унікальності тисячолітнього шляху, що був пройдений Україною та надає їй право бути повноцінним суб'єктом не лише європейської історії, але й політики. Сотні років співіснування з Заходом склали невід'ємну частину української ідентичності. Цей досвід втілювався у важливій культурній ролі греко- і римо-католицької деномінацій за якої взаємний вплив київського православ'я та західної християнської традиції визначають особливі риси української ідентичності.

Негативні способи самоствердження (ми — не Польща. Ми — не Московія чи Росія) повинні залишитися у минулому. Україна має право на власний шлях серед сусідніх держав та тих, хто визначає долю світової політики: ми понад тисячу років живемо на своїй землі, і ні у кого нема більших прав на нашу спадщину.

Історія, незалежність, свобода, гідність, духовні цінності — основа нашої ідентичності, їх збереження та ствердження — місія українців, а також запорука майбутнього нашої держави як повноправного учасника світового процесу.

Вважаємо, що сьогоднішня криза стала наслідком навмисної руйнації

історичної єдності української нації, принесення в жертву її незалежності та свободи, відмови від вічних духовних цінностей.

Частина друга

ПРИНЦИПИ РОЗБУДОВИ УСПІШНОЇ УКРАЇНИ

Українське сьогодні — економічний спад, політична і соціальна криза та війна, які вказують на неминучість змін: це виклик існуванню нації та держави. Ця катастрофічна ситуація стала наслідком трьох тенденцій.

Виклики сьогодні

По-перше, світ увійшов у нову фазу глобалізації, що потребує негайної адекватної реакції з боку всіх держав. Та модель міжнародних відносин і безпеки, що склалася після Другої світової війни, перебуває в кризі. Світ вийшов за межі доби класичної секулярності, в ньому знову все більшої ваги набувають релігійні впливи та ідентичності. Окрім того сучасні технології та засоби комунікації зруйнували державну монополію на інформацію, можливість мобілізації громадян та владу. Зниження ефективності державного управління призвело до розширення зон збройних конфліктів та формування центрів сили, альтернативних офіційним. Нарешті, технологічні зміни призвели до того, що сировинні та індустріальні економіки перетворилися на периферію розвинутого світу й поступилися лідерством високотехнологічним державам.

Друга тенденція, що призвела до кризи, — послаблення інтегрованості нашого суспільства, яка не дозволяє Україні, попри велику історію, високий людський потенціал та досить розвинену економіку, перетворитися на незалежного гравця в глобальному світі. В глобальній конкуренції головною зброєю виявилися культурна унікальність та стійкість до зовнішніх впливів, національна солідарність і стабільність, яких нам бракує зараз. Саме ці “нематеріальні” чинники лежать в основі інвестиційної привабливості і економічного зростання.

Третя тенденція пов’язана з тим, що не лише зовнішні, але й внутрішні сили використовують слабкість української державності у власних цілях. Починаючи з 1990-х років в українському політикумі виористовували штучне зіткнення різних історичних областей України як ефективний засіб у боротьбі за владу. Саме внутрішня конфронтація стала причиною системної кризи української економіки, слабкості її міжнародної позиції. Необхідно в найкоротші терміни зменшити можливість внутрішнього протистояння, зміцнити українську державність і почати перетворення України на сильного, незалежного та успішного гравця в глобальному світі.

НАША СТРАТЕГІЯ

Подолання кризи

Відповідь на глобальні виклики ми бачимо в створенні і реалізації стратегії державної безпеки, що спирається на *комплекс негайних заходів* та довгострокову *стратегію укріплення і розвитку української державності*.

Негайні заходи щодо стабілізації ситуації в державі:

1. Зупинити бойові дії.

2. Зняти блокади, визнати рівність прав усіх громадян України.
3. Активізувати дипломатичний діалог у Європі навколо виконання Мінських угод, сприяти їх імплементації та якнайшвидшій реінтеграції неконтрольованих територій до України.
4. Заборонити агресивну рекламу політичних сил та діяльність, спрямовану на дезінтеграцію держави, сприяти інтеграції та реінтеграції переміщених осіб.

Довгострокова стратегія зміцнення державності та незалежності України передбачає кроки щодо зміцнення структур та інститутів держави, підвищення реальної незалежності української економіки.

Основні завдання з укріплення державної структури та інститутів передбачають:

зміцнення влади: *виконавчої* — підвищення її авторитету через вибори регіональних керівників на місцях, укріплення вертикалі влади (підвищення ефективності центральної влади та її незалежності від сторонніх впливів); *судової* — відміну квот Президента і парламенту при формуванні суддівського корпусу, реальну вибірність суддів, координацію української судової системи з міжнародною; *законодавчої* — за допомогою реформи виборчої системи та посилення відповідальності за свої дії;

- зміцнення авторитету і можливостей силових органів та підвищення довіри до них з боку населення. Поліція, СБУ, Прокуратура повинні забезпечити законність й невідворотність ключових перетворень у країні;

- підвищення ефективності оподаткування і управління державою, скорочення та оптимізацію бюрократичного апарату;

- підтримку піднесення громадянської активності, залучення волонтерів та благодійників до вирішення соціальних проблем, ініціацію боротьби з корупцією “знизу”, ретельний контроль за владою з боку громадських та експертних об’єднань.

Треба зрозуміти, що ефективність органів влади полягає в тому, що вони виконують власні функції.

Основні завдання в *економіці* пов’язані з необхідністю:

- зміцнити роль держави в економічних процесах, зменшити неконкурентні переваги і надприбутки олігархічних груп шляхом створення незалежного суддівського корпусу та прокуратури, а також через залучення до ринкової економіки реального малого і середнього бізнесу;

- диверсифікувати зовнішньоекономічні відносини, спеціалізувати галузевий розвиток у відповідності до кон’юнктури світового ринку (з визначенням галузей-локомотивів) з акцентом на інноваційні та високотехнологічні сфери виробництва (транспорт, логістика, сільське господарство, ІТ-технології та ін.);

- стимулювати імпортозаміщення: стимулювати держпрограми з розвитку вітчизняного виробника з акцентом на локалізацію виробництва по всьому технологічному ланцюжку; розширювати та стимулювати внутрішній ринок;

- слідувати ідеалу енергонезалежності та енергоефективності як національному пріоритету;

- полегшити ведення малого і середнього бізнесу (через податкові пільги, зниження адміністративного тиску та ін.);
- створити реальні механізми захисту прав власності, як державної, так і приватної — антирейдерство повинно стати державною справою;
- створити державний апарат, що працює в інтересах держави, через підвищення конкурентних зарплат чиновників та введення презумпції винуватості у випадку виявлення невідповідності витрат доходам.

Першочергові кроки у **внутрішній політиці** повинні включати:

- в *соціальній політиці*: укріплення довіри до держави та державних інститутів, систематизацію участі громадян у функціонуванні держави, підвищення стандартів та рівня їх життя, створення нових робочих місць; розвиток самобутніх культур різних історичних областей України, формування і реалізацію інтегральної національної ідеології, досягнення релігійного консенсусу;
- в *освіті*: підвищення престижності праці шкільного вчителя, створення нового типу вищого навчального закладу, конкурентноспроможного на світовій арені; змінення підходу до сфери освіти, за якого вищу освіту повинні отримати лише ті, хто у конкурентній боротьбі доведе своє право вважатися кращим; стимулювання всебічного громадянського і патріотичного виховання, яке повинно забезпечити формування нової генерації українців;
- у *медицині*: багаторівневу систему профілактики та лікування, за якої кожний громадянин може отримати необхідну допомогу (гарантований мінімум), а акцент зроблено на профілактиці та просуванні здорового способу життя;
- в *культурі*: підвищення конкурентноспроможності української культурної спадщини, розвиток внутрішнього та зовнішнього туризму, розвиток регіональних культурних трендів, а також центральних культурних закладів. Відновлення зруйнованих через воєнні дії об'єктів повинно стати національним проектом, ініційований державою. Ще однією спільною справою повинен стати порятунок історичних пам'яток України: залучення приватного капіталу для їх підтримання, розвиток туристичних об'єктів та інфраструктури, а також просування українського у світі є запорукою успішності нашої країни в геополітичному змаганні;
- у *науці*: реформу Національної академії наук України та галузевих академій, підвищення фінансування університетської науки, розвиток пріоритетних сфер дослідження, у відповідності до обраних в якості основних галузей економіки, в першу чергу наукомістких та високотехнологічних, усунення бар'єру між наукою та реальним сектором економіки;
- в *спорті* — відновлення всебічної державної підтримки спорту як засобу оздоровлення і консолідації нації, а також просування України на міжнародній арені.

Прозорість, раціональність та перспективна ефективність реформ у гуманітарній сфері повинні залучити приватні інвестиції в освіту, медицину, культуру і науку, що допоможе зміцнити основний ресурс нашої країни — людській потенціал.

Першочергові кроки у зовнішній політиці

Події новітньої доби показали, що розташування України між різними полюсами сили робить її вкрай вразливою в ситуації геополітичного протистояння. Тому запорукою стабільного розвитку нашої країни та підвищення її статусу на міжнародній арені повинні стати воєнна позаблоковість, коректна співпраця з основними стратегічними партнерами: ЄС, Росією, країнами БРІКС, МІНТ, США; треба розвивати багатовекторну регіональну співпрацю, покращувати міжнародну комунікацію в сфері культури, торгівлі, спорту.

Необхідна цілеспрямована праця з популяризації української культури в світі, підключення діаспори до процесу підвищення міжнародного авторитету України.

Частина третя

Принципи ідеологічної роботи

Ефективність вирішення поставлених завдань залежить від внутрішнього зміцнення та зростання партійної сили, що можливо у випадку, коли:

- кожний член партії знає і розділяє ідеологічні та програмні документи, бере участь у процесі ідеологічного навчання, працює над формуванням стійких переконань та навичок у сфері партійного будівництва;
- здійснюється активне просування програмних ідей партії, в тому числі шляхом популяризації її ідеології, організації міжрегіональних комунікацій, підвищення культурної інтеграції України та формування національної стратегії ідеологічного розвитку;
- всебічно підтримуються соціальні, культурні, історичні та релігійні проекти партії;
- розробляється система партійної діяльності, що передбачає відкритість та прозорість усіх управлінських процесів, членам партії забезпечується можливість впливу на всі партійні процеси і рішення, підтримується престижність участі в партійній діяльності;
- кожний член партії переконаний, що
  1. Кожне рішення в партії приймається на основі сформульованих у цій Програмі цінностей та принципів.
  2. Суперечки та розбіжності вирішуються на основі відкритої дискусії про відповідність чи невідповідність положень та вчинків цим цінностям та принципам.
  3. Інтереси України і партії є визначними щодо індивідуальних інтересів.
  4. Поза успішністю членів партії та інших громадян України успішність країни не можлива.
  5. Сформульовані в Програмі загальні моральні принципи, погляд на минуле та майбутнє України, уявлення про успішність та відповідальність членів партії

Протоко, пронумеровано
№ «УСПІШНА КРАЇНА»

(підпис) аркуші

Голова Партії «УСПІШНА КРАЇНА»
Дядушева М.В.

